

niet binnen; hij riep Dina geen groet, geen woord toe; hij wenkte slechts met eene vroolijke gelaatsuitdrukking, dat hij zich naar het middelste onbezette gedeelte van het plein begaf. Ook Jan begreep dien wenk; Dina stond op en ging door de naast bij haar gelegen hoekdeur de tent binnen. Jan zette voorzichtig de kinderen op den vloer en sloop door de andere hoekdeur haar na. Zij had reeds de achterdeur der tent geopend en staarde het plein over. Ja, daar kwam hij aan, de Jonker, stoeiende met zijne honden in volkomen lichtzinnige vreugde, onder het vooruitzicht van een prettig avontuurtje. Jan zag hoe Dina met vlugge schreden hem te gemoet ging; hoe beiden elkaar begroetende, de handen uitstaken en inéénsloten en ze vasthielden; hoe al hunne bewegingen blijdschap over die ontmoeting uitdrukten; hoe na eene korte woordenwisseling Dina, zeker op eene vraag van dien Mijnheer, met het hoofd toestemmend knikte en hoe zij een oogenblik later, terwijl de Jonker zijne drentelende wandeling over het plein scheen te willen voortzetten, naar hunne tent terugkeerde.

Toen spoedde hij zich terug naar het voorportaal; hij vond de kinderen gelukkig ongedeed; hij zette ze voor zich op de tafel, omarmde ze en luissterde scherp naar hetgeen in de tent voorviel. Hij hoorde Dina binnenkomen en de tent doorloopen naar een achtervertrekje, dat zij voor hun bijzonder gebruik bijgebouwd en ingericht hadden; daar sloepen zij, daar stonden hunne kleerkisten en allerlei huishoudelijke benoodigdheden, welke zij zich langzamerhand hadden aangeschaft.

Inderdaad, Dina trad daar binnen met gloeiende wangen en schitterende oogen, in zulk eene bedwelming van hartstocht, dat haar denkvermogen in de war was. Zij wist nauwelijks meer, zij dacht er althans niet aan, dat zij een man, dat zij kinderen had. Alle besef van zedelijkheid, voor zooveel het haar eigen geweest was en zij het ook meermalen had gehandhaafd, was verdwenen. Fatsoen en eer, in haar eigen stand volstrekt geene woorden zonder beteekenis, al verschilt die beteekenis van hetgeen er in andere standen door wordt aangeduid, wogen bij haar niet meer. Onder een overheerschend, betooverend gevoel van zinnelijk welbehagen gaf zij zich geen rekenschap van hetgeen zij deed; zij redeneerde, zij overlegde niet; in ongebreidelden, woesten hartstocht ging zij voort.

Staande voor een spiegel, waarop door een in de hoogte aangebracht venster het licht viel, begon zij zich op te knappen. Zij waschte haar gelaat, nek en hals; daarna kamde zij zich de haren uit, streeks ze achterwaarts en bond, met wulpsche behaagzucht den spiegel raadplegende, ze weer samen. Van haar armen stroopte zij de mouwen zoo hoog mogelijk op en waschte ze ook, evenals hare handen, uiterst nauwkeurig, tot de vingertoppen mede. Toen greep zij in hare kleerkist, die zij reeds geopend had en verwisselde van kleeding. Zij trok die onlangs pas gekochte schoenen aan, die niet op de bovenvoeten sloten, maar die met kruislinten boven de enkels werden vastgemaakt. Daarop volgde de japon, die alleen op vrije Zon- en feestdagen uit de doos, waarin zij zorgvuldig